

לייזר - פרצופה של אשדות

ישנן מעט דוגמאות בהיסטוריה, של אנשים שלמרות שלא היתוו דרך, ולא היו מרכיב מרכזי בעשייה, נחרטו כמאפיינים של תקופה וכמעצביה. אחד מאותם יחידי סגולה היה לייזר שלנו, שהלך לעולמו בשבוע שעבר, ספוג בתהילת המקום. לייזר מת כשהוא נטול דאגות, יש אומרים אפילו שמח בחלקו על כי לא נפל לנטל על האחרים.

עבור בני הדור שלי, לייזר הוא סמל של תקופה, של עידן שחלף מן העולם והשאיר אחריו סיפורי גבורה לצד פצעים פתוחים. בשיחותינו החטופות היה מגלה לפניי את אשדות האחרת. סיפר על מפעל החשמל, על הטיולים ברגל לכפר הבהאי שמעבר לגבול, על מחנות העבודה הרבים שליווה במהלך שנותיו. את המציאות היטיב לתאר בצבעים נוגדים של שחור או לבן, טוב או רע, צודק או משחית. כאשר הייתי שואל אותו לפרק זה או אחר בהיסטוריה המקומית, שלא היה נהיר לי דיו, היה לייזר פורס בפני סיפורים מאלפים, אך נמנע במפגיע מלרדת לפרטים. אלה אף פעם לא היו חשובים בעיניו.

קשה היה לחדור אל נימי נפשו של האיש כבד הגוף, שכל חייו הקפיד שלא להחשף, אך בדרכו המקורית והמיוחדת ידע ליצור קשרים יש מאין ולשמש מורה נבוכים.

בדברי ימיה של אשדות לא ירשם לייזר כמי שעשה גדולות ונצורות: הוא לא מילא תפקידים מרכזיים, לא שימש בועדות, לא הנהיג. ובכל זאת, לנוכחותו, לאישיותו רבת הפנים, ולאמירותיו, היתה משמעות סגולית ייחודית ויוצאת דופן, ויעידו מכריו הרבים מן העבר שלא חדלו לדרוש בשלומו גם אחרי עשרות שנים של ריחוק.

באמצעותו של קיץ לוהט, נוהג היה לייזר להחנות את קלנועיתו האדומה בצילו של עץ המכנף הנאה שברחבת החנייה, משם השקיף, חמוש במכנסיים קצרים וכובע בוקרים רחב, על אשדות המתחדשת, ועיצב לו דעה מגובשת למדי על החיים. ההפרטה לא היתה בעיניו לזרא. נהפוך הוא. לייזר התחבר למציאות החדשה טוב מבני גילו ואף גילה את יתרונותיה. לייזר לא התגעגע לעבר ולא נאנח 'היו זמנים'. הוא חי את הווה, מפוכח, זחוח ותמיד ביקורתי. ביקורתי מאד.

לייזר יחסר לכולנו: למבוגרים שגדלו על ברכיו ולילדים שכה אהבו והעריצו אותו. לייזר הפך לסמל בחייו ויישאר חקוק כסמל ניצחי גם אחרי מותו.

זיכרו מקופל בתולדות המקום.

אבנר רון